

Carol cel Mare

Carol cel Mare – cunoscut generațiilor ulterioare ca Charlemagne – a creat primul mare imperiu european. Încoronat împărat de către papă, el a devenit idealul de conducător medieval.

În secolele IV și V d.Hr., în timp ce Imperiul Roman de Apus a decăzut și a dispărut în cele din urmă, triburile germanice, cum sunt vizigoții și vandalii, au migrat în număr foarte mare în Europa și în jurul Mării Mediterane, luptând pentru crearea sau distrugerea de regate. Un alt trib, francii, părea unul dintre triburile germanice cele mai puțin dinamice deoarece, în loc să migreze, ei s-au extins treptat dincolo de teritoriul ocupat

Obținând o victorie după alta, Carol cel Mare a construit un imperiu creștin vast, extinzându-se în est și sud de teritoriul numit astăzi Franța.

inițial, denumit Rhineland (pe Valea Rinului), ajungând încet să ocupe regiunile: Țările de Jos, Belgia și Franța. În 732, liderul lor, Carol Martel, i-a condus spre victorie împotriva invadatorilor musulmani la Tours. Pe lângă

▲ Detaliu de pe mormântul lui Carol cel Mare din Aachen. El a fost declarat sfânt în 1166 de anti-papiști. Această sanctitate nu a fost recunoscută de biserica catolică, însă părți din corpul său au fost așezate în relicvării, iar ziua sa onomastică se sărbătorește și azi Aachen.

● Carol cel Mare a fost încoronat împărat de papa Leon al III-lea în Roma, în ziua de Crăciun a anului 800, eveniment reprezentat în acest manuscris din secolul al XV-lea.

progresul lent dar sigur, francii se mai bucurau de beneficiile politice aduse de catolicismul la care aderaseră.

O dată intrate în contact cu Imperiul Roman, popoarele germanice s-au convertit rapid la religia acestuia – creștinismul. Cei mai mulți dintre ei au adoptat arianismul, făcându-i eretici în ochii papilor și a popoarelor integrate anterior în imperiul roman. (Arianii nu credeau în sfânta Treime compusă din Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Ei se închinau la Hristos, fiul, ca fiind o entitate separată de Dumnezeu, Tatăl.) În calitate de catolici fideli, francii erau mai bine văzuți de creștinii din Imperiul Roman decât alte triburi, aceștia beneficiind de asemenea de sprijinul Bisericii în teritoriile pe care le cucereau.

Prieteni folositori

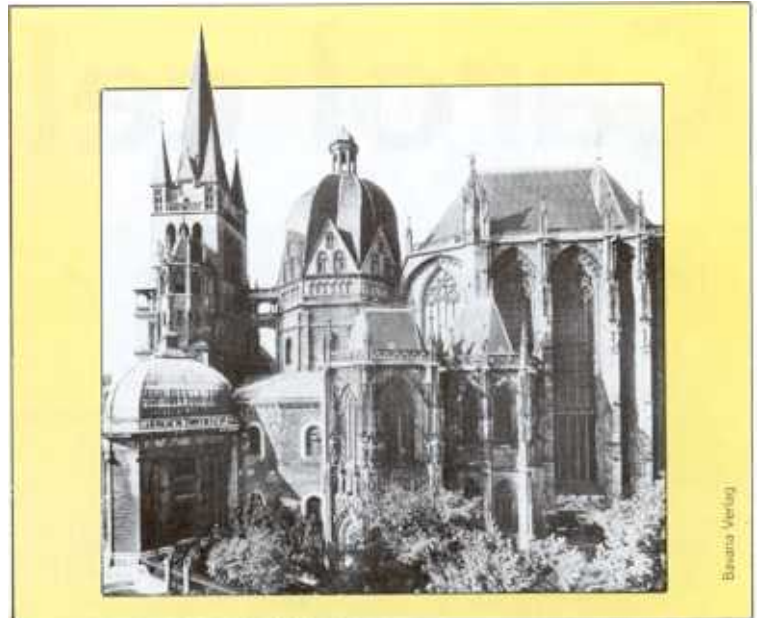
Papalitatea îi privea pe franci ca pe niște aliați naturali. Această relație a apărut după ce fiul lui Carol Martel, Pepin, a devenit rege al francilor în 751, fondând dinastia carolingiană. Dând dovadă de istețime, Pepin a cerut aprobare din partea papei înainte să-l înlăture pe ultimul rege merovingian. Între anii 754-756, răspunzând unei invitații a papei, Pepin a invadat nordul Italiei, organizând două campanii militare împotriva lombarzilor care amenințau independența papală, obligându-i să recunoască suveranitatea francă.

El l-a ajutat de asemenea pe papă să înființeze un regat italian central propriu. Deși au beneficiat în totalitate de sprijin din partea francilor pentru o lungă perioadă de timp, aceste state papale aveau să supraviețuiască

până în secolul al XIX-lea, implicând papalitatea în probleme politice și compromisuri la nivel mondial.

La moartea lui Pepin, în 768, francii au ajuns să controleze un regat vest-european substanțial, mult mai întins decât Franța de astăzi. Însă, Pepin a urmat tradiția francă, împărțindu-și pământurile între cei doi fii ai săi, Carol și Carloman. Această tradiție, ono-

▲ Catedrala din Aachen exemplifică cel mai bine arhitectura carolingiană. Construită între 796 și 805, biserica este clădită după modelul bisericii San Vitale din Ravenna, ridicată din ordinul împăratului bizantin Iustinian.

● Carol cel Mare cu fiul său mai mare Pepin, care a pierdut ulterior favorurile tatălui său, și a murit brusc înainte să moștenească imperiul.

rată și de descendenții lui Pepin, reprezenta o posibilă sursă de slăbiciune și fragmentare, dar în acest caz diviziunea a fost de scurtă durată: Carloman a murit în 771, lăsându-l pe Carol să-i conducă singur pe franci. Realizările lui Carol au fost atât de importante, încât în istorie este cunoscut simplu sub numele de Charlemagne (Carol cel Mare.)

Un imens imperiu european

Înalt, puternic și impunător, Carol cel Mare reprezenta imaginea unui mare conducător, participând adesea la lupte alături de trupele sale. Totuși, aptitudinile sale militare trebuie să fi fost mult mai mari, deoarece ieșea învingător în campanie după campanie, deși a condus de multe ori forțe militare locale lipsite de experiență, care erau adesea mobilizate rapid pentru a ține piept unor amenințări urgente. În timpul lungii sale domnii, francii au cucerit o mare parte din Europa, inclusiv nord-estul Spaniei, nordul Germaniei, Boemia, Austria, Slovenia, Croația și nordul Italiei.

În Germania, frontiera de est a francilor se afla de-a lungul fluviului Elba, după războiul în urma căruia Carol cel Mare a obținut victoria împotriva saxonilor, un război de 30 de ani de orori. Față de lumea mediteraneană a Romei, imperiul lui Carol cel Mare a fost primul mare imperiu european care își avea "capitala" în centrul continentului, la Aachen, pe Valea Rinului.

Pentru contemporanii săi, cât și pentru cei mai mulți oameni care au trăit în Evul Mediu, Carol cel Mare nu a fost doar creatorul unui imperiu, ci și un mare erou creștin. Inamici păgâni de temut, ca saxonii, au fost înfrânți și obligați să se convertească, iar dacă refuzau, erau deportați sau executați. Înfricoșătorii avari, care stăpâniseră Câmpia Panonică timp de secole, au fost zdrobiți și, de cealaltă parte a Europei, musulmanii au fost alungați din munții Pirinei. După o nereușită la Roncesvalles (778), în mod ironic cea mai celebră bătălie a lui Carol cel Mare deoarece a fost menționată în marele poem epic *La chanson de Roland*, francii au capturat Barcelona (801) și au ocupat teritorii suficiente în nord-est pentru a le servi ca bază militară pentru viitoarea "Recucerire" creștină a Spaniei. Relația specială dintre franci și